

[A. Svensson.]

lige Hammel med det gamle Land, maa indhentes snarest, nu, og ikke blot for den sønderjyske Befolknings Skyld, men for hele Danmarks Skyld.

Landsdelen Syd for Kongeaaen er vedvarende, ogsaa efter Genforeningen, Grænsevagten, saaledes som den har været det lige fra Folkevækkelsens Dage, og som den vil blive ved at være det længe fremefter. Hele det danske Folk maa være levende interesseret i, ikke mindst for nærværende, at Vagten kan holdes; men hvis det skal lykkes, skal den sønderjyske Befolkning have fastere Bund under Fødderne, end den har haft det siden Genforeningen.

Fra anden Side hedder det saa, at man kan ikke gaa med til et saa omfattende Forslag, dels fordi man frygter for, at det skal danne Præcedens med Hensyn til det øvrige Land, og dels fordi det skulde være finansielt uoverkommeligt.

Med Hensyn til det første vil jeg henviser til, hvad den højtærede Finansminister sagde ved Forelæggelsen af Regeringens Forslag: at de særlige Vanskeligheder i Nordslesvig berettiger til Særforanstaltninger, som ikke kan ventes efterfulgt af lignende Bestemmelser for det øvrige Land. Dette er rigtigt. Det er min fulde og faste Overbevisning, at man kommer før eller senere — og maaske for sent — til at gaa den Vej, vi her har anvist. Og hvad det finansielle angaar, udtalte det tidligere Medlem af Det konservative Folkeparti, Professor Axel Møller allerede den 7. November 1919 her i Tinget om de Tab, som var opstaaet for den sønderjyske Befolkning under Krigen — det drejede sig vel særligt om Valutagodtgørelse dengang:

„Thi hvis det er finansielt overkommeligt for et Par Hundrede Tusind Sønderjyder alene at bære det Tab, hvorledes skulde det saa være finansielt uoverkommeligt for 3 Millioner at bære en Del af det samme Tab.“

Ja, det er Sagen. Mener man ikke, at det hele Land kan overkomme en Sanering af de sønderjyske Landsdele, gad jeg nok vide, hvordan den sønderjyske Befolkning kan klare det alene.

Før jeg slutter, vil jeg gerne stille et enkelt Spørgsmaal. Ved første Behandling af Lovforslaget udtalte jeg, at naturligvis kunde den sønderjyske Sanering udskydes og en Indefrysning af en vis Del af Gælden træde i Stedet, saaledes som det sker efter Regeringens Forslag — denne Indefrysning maatte blot være tilstrækkelig omfattende. Men i Mellemtiden har jeg faaet den Opfat-

telse, at der ikke alene er Tale om en Udskydelse af Saneringsproblemet, men at der ogsaa er Tale om et Tidsrum, de to Aar, hvor det skal vise sig, hvem af de sønderjyske Landbrugere der fortjener at blive ved deres Ejendomme, og hvem man maa lade falde. Det er noget meget alvorligt, og jeg vil gerne spørge de ærede Ordførere for Regeringsforslaget, om de ikke mener, at dette mit Indtryk er rigtigt, for hvis det er det, er jeg dobbelt betænkelig ved det Forslag, som efter al Sandsynlighed vil blive vedtaget i Løbet af Dagen.

Det konservative Standpunkt er dette, at selvfølgelig er der i Nordslesvig som overalt i Landet Landmænd — og det gælder vel særlig ældre Landmænd —, som af en eller anden Grund ikke kan følge med, og som efterhaanden maa give Plads for yngre Kræfter; dette er Livets Lov, det gælder i By som paa Land, den Lov har eksisteret hidtil, og den vil ogsaa blive ved at gælde. Men de økonomiske Tilstande i Nordslesvig er af en saadan Art, jeg kan ogsaa udtrykke det paa den Maade: den økonomiske Vandstand i Nordslesvig er i Almindelighed saa lav, at paa dette Grundlag kan man ikke sige — og har heller ikke med det foreliggende Lovforslag vedtaget —, at hvad der efter denne Indefrysning paa to Aar ikke viser Livskraft, det maa falde.

Vi for vort Vedkommende tror ikke, at alle Vanskeligheder er ordnet dernede, selv om vi fik vort Forslag vedtaget. Men det, vi ønsker, er at faa gennemført den grundlæggende og definitive, altsaa afsluttende Sanering i Nordslesvig, som vi altid har arbejdet for, og hvorefter vi kan forsvare at lade det sønderjyske Landbrug og dermed den sønderjyske Befolkning — Nordslesvig er jo i særlig Grad et Bondeland, hvor By og Land hører nøje sammen — gaa ind under de generelle Krise- og Saneringsforanstaltninger, som maatte blive truffet for hele Landet.

Det er ikke mig alene, der ser saaledes paa det. I September Maaned i Fjor var en Medarbejder ved et københavnsk Blad, ved „Politiken“, nede hos Direktør M. Hammerich ved Hypoteklaanefonden i Tønder — en Mand, der ifølge sin Stilling har ganske særlige Forudsætninger for at kunne udtale sig om de økonomiske Forhold i vor Grænselandsdel — for at høre hans Mening om Tilstanden. Direktør Hammerich sagde bl. a. — det staar at læse i Kronikken: Den sønderjyske Landsbrugskrise og dens Konsekvenser, og jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til et Par smaa Citater: